

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Tentatio contra spem ratione desperationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Iob. 31. 23.

Et ea ipsa, quæ nos scimus perpetrasse, quàm tepidè luimus? Si viri multi sanctissimi, diuinum adire tribunal trepidauerunt, quid nos confidimus? quid præsumimus de nostra vita, tot erroribus obnoxia? De S. Abbate Arsenio legimus, eum in extremo vitæ tempore magno timore perculsum metuere visum, à discipulis interrogatum: *Pater, in veritate & tu times?* Quibus respondit: *Timor, qui nunc in me est, semper fuit in me.* Cuius animi etiam Iob fuit, qui dixit: *Semper quasi tumentes super me fluctus timui DEVM, & pondus eius ferre non potui.* Et Abbas Agathon, post vitam sanctissimam, morti proximus, cum mirificè formidaret, dixit: *Alia sunt iudicia DEI, alia hominum.* Et alius Abbas, Sisois dictus, adeò integræ castæq; vitæ fuit, vt illi animam acturo CHRISTVS ipse se præsentem sisteret visendumque, & tamen eum supplex rogauit, vt sibi adhuc modicum tempus concederetur ad pœnitentiam peragendam. Hæc exempla remediaque, DEVS morientibus dedit contra nimiam fiduciæ præsumptionisq; tentationem.

IX.

Gen. 4. 13.

Verùm consuetius est frequentiusque, & quodammodo naturale, vt homines, illa vltima vitæ hora sibi timeant, & in pusillanimitatem cadant, ac desperatione sollicitentur; præsertim vel aliàs scrupulosi, vel qui priùs nimis sibi frœnum conscientia laxauerunt. Quæ enim antè illis astutus tentator extenuauit, & vt leuia nihiliq; facienda propinauit, ea tunc cum de rerum summa agitur, in immensum extollit, & mira quadam mentis fascinatione, apparere facit ipsâ diuinâ immensaque Dei misericordiâ maiora, vt cum desperato illo fratricida dicant: *Maiores iniquitas mea, quàm vt veniam merear.* Sicut ergo homini sano diabolus, vt peccet, suggerit Deum esse elementissimum & ad indulgendum pronissimum, adeoque peccata esse parui facienda, ita, teste Climaco, in angustijs mortis & instantis iudicii posito Deum rigidissimum, & peccatorum etiam occultorum & in confessione omissorum grauitatè exaggerat, vt jam actum de sua salute putet. Si huc morientem ducit hostis, vicit. Ne ergo ducat, benignus Iudex ea omnia, ad spem nostram roborandam suppeditauit, quæ initio huius capituli de eius misericordia recensuimus. Ad quæ accedunt sequentia & solatia & auxilia.

Nam

Nam 1. qui hac tentatione exagitur, non solum licite, sed etiam vtiliter potest sua merita in memoriam reuocare, atque ex ijs spem & magnanimitatem concipere: dummodo ea Deo & gratia illius, non autem viribus suis attribuat. *Spes namq; est certa expectatio futura felicitatis, ex gratia Dei & meritis sperantis procedens.* Hinc 2. Moral. scribit Gregorius: *Sicut dum vinimus, debemus bona nostra à memoria nostra repellere, ne extollant; ita appropinquante exitu, ea plerumq; iuste ad memoriam reuocamus, ut fiduciam praebeant, & desperatum timorem premant.* Quemadmodum enim malorum conscientia desperationem, ita conscientia bonorum operum solet spem generare. Vtus est hoc remedio S. Hilarion, vt de eo memorat D. Hieronymus, qui moriturus sibi ipsi dicebat: *Egredere anima mea, quid times? Septuaginta prope annis Christo seruisti, & mori times?* Quin & ipse S. Paulus hoc le modo consolatus dixit: *Bonum certamen certavi, &c. in reliquo reposita est mihi corona iustitiae.* Occurrent autem opera sua quarenti contra desperationem, Fides baptizati, orationes, cultus diuinus, confessiones, communionis sacrae; poenitentiae, quas egit, eleemosynae, & pauperibus praestita auxilia; obedientia Ecclesiae exhibita, ieiunia, &c. quae cum diuina gratia, non sine certamine ac difficultate operatus est, nec utique à Deo irremunerata relinquentur, qui haustum aquae frigidae sitienti datum, dixit suam mercedem habiturum. Quid jam non poterunt sperare, qui, amore Christi, cum Apostolis, omnia reliquerunt? qui paupertate gauisi sunt? qui castitatem illibatam Deo consecrarunt? qui tam durum & diuturnum, sub obedientia, religionis iugum sustinuerunt? Hae talia omnia, non ad vanam gloriam, sed bonam spem, desperatione pulsatis possunt in memoriam reuocari. 2. Etiam atque etiam iisdem inculcanda est diuinæ misericordiae immensitas, quae cum omni tempore vitae nostrae, tum verò maximè etiam in illa vltima hora parata est, ad poenitentiam nostram recipiendam, gratiamque suam, immò & gloriam caelestem nobis largiendam. Quod intelligimus ex infallibili illius promissione; nam sine vlla temporis restrictione dixit: *In quacumque die (etiam vltima vitae) conuersus fuerit impius ab impietate sua, impietas non nocebit ei. Sed vita viuet, & non morietur*

Dionf. Carthuf. lib. de 4 nouiss. p. 1. cap 3.

S Hieronymus in vita S. Hilarion.

2. Tim. 4. 4.

Matth. 10. 42.

Ezech. 33. 12. & 18. 21.

O o o o

moriatur

Matth. 20. 1.
6.

664. Cap. LX. Morientium spes poenitentiae, & auxilij in tentationibus, morietur. Quis tam claram Dei promissionem dicat esse simulatam & vanam? Nonne fides docet, Deum esse similem Patrifamilias, qui non tantum vocat operarios primo mane, & in meridie, sed etiam vesperi, immo etiam undecima atque vltima diei hora? Quos autem vocat, ijs & auxilia offert sufficientia, per quae venire possint ad vocantem. Vocare autem eum nos, etiam indicium est, quod tunc omnes ex praecepto jubeantur sua peccata confiteri, & praesto sit plerumque occasio confitendi, adeoque etiam potestas sacerdotis, (cuiuscumque, in ea vltima necessitate) te absoluenti. Accedit & alterum praeceptum, sacrum viaticum sumendi. Quid autem est viaticum illud, nisi SS. Eucharistiae Sacramentum, quod est pignus aeternae vitae? Quomodo sperare non potest, qui tale pignus accipit à iudice, ad quem citatur? Adde, non sine gravi causa speciale à Christo institutum esse Sacramentum, ad spiritualem gratiam infirmis largiendam, eosque ad felicem mortem disponendos. Super quae omnia severissimum extat praeceptum, ne quisquam, quam diu spirat, de venia impetranda, aut misericordia divina desperet; adeoque etiam fide excidat, à qua docemur, omnipotentis Dei clementiam ac bonitatem infinites esse maiorem, vniuersa non tantum vnius, sed etiam omnium mortalium, qui sunt, quique fuere, *Et qui post alij erunt in annis*, iniquitate & impietate. Hinc in illo articulo mortis, non potest Deus luculentiùs offendi, quam si de eius misericordia desperemus. Hoc enim est Deum negare. Et S. Hieronymo teste, Iudas proditor magis peccauit desperando, quam Christum Dei Filium tradendo. E diuerso autem sceleratus latro, quia Christi misericordiam inuocauit, jam in patibulo pendens, quod credidit, & petiuit, impetrauit.

X.

5. Tentantur aegroti, quando nec de fide dimoueri possunt, nec à spe depelli, vt saltem charitate neque in Deum, neque in proximum ferantur. Quid non machinatur Orcus, vt testamenta nulla fiant, & inde non solum optimè meriti, amicissimaeque praeferantur, sed etiam lites & rixae oriantur? Quoties etiam opulenti è vita decedunt, pauperum, Ecclesiarumque obliti? Vel certè multi toti sunt in diuitijs suis, testamentisque disponendis, ita vt tempus omne negligant, quod superesset, ad Deum

super